

30
23. febr.

<i>Eptir A. eða í friðu . . . . .</i>	95	13	79
— <i>B. — í ullu, smjöri og tólg . . . . .</i>	59	10	49
— <i>C. — í ullartóvöru . . . . .</i>	69	25	58
— <i>D. — í fiski . . . . .</i>	63	67	53
— <i>E. — í lýsi . . . . .</i>	25	57	21
— <i>F. — í skinnavöru . . . . .</i>	71	20	59
En meðalverð allra landaura, samantalið . .	383	92	319
og skipt með 6, sýnir:			
Meðalverð allra meðalverða	63	99	53

Reykjavík, 23. febrúarmán. 1897.

J. Havsteen. Hallgr. Sveinsson.

31
23. febr.

Brjef landshöfðingja til sýslumannsins í Barðastrandarsýslu um greiðslu kostnaðar við fjárskoðun út af fjárkláðagrun — Þjer hafid, herra sýslumaður, í þóknanlegu brjefi, dagsettu 20. f. m., látið mjer í tje umsögn yðar um erindi nokkurt frá hreppsnefndinni í Suðurfjarðahreppi í sýslu yðar, þar sem hún spyrst fyrir um það, hvort kostnaður við skoðun á sauðfje í hreppnum veturinn 1895/96 útaf fjárkláðagrun, skuli greiddur úr sveitarsjóði, eða kostnaðinum jafnað niður á fjáreigendur.

Út af því skal yður hjer með þjónustusamlega til vitundar gefið til þóknanlegrar leiðbeiningar og frekari birtingar, að með því að jeg verð að fallast á rök þau, er landshöfðingjaúrskurður frá 26. febr. 1886 (Stj.tíð. 1886 B, bls. 39) er byggður á, og jeg eigi get álitid að 3. gr. laga nr. 14 frá 22. marz 1890 gjöri neina breyting í þessu efni, þá er hjer með þjónustusamlega lagt fyrir yður að innheimta hinn umrædda kostnað á þann hátt, sem segir fyrir um í áður-nefndu landshöfðingjabrjefi.

32
27 febr.

Brjef landshöfðingja til amtmannsins yfir Norðuramtinu og Austuramtinu um greiðslu meðlags mnð óskilgetnu barni. — Með þóknanlegu brjefi, dagsettu 29. desbr. f. á., hafid þjer, herra amtmáður, sent hingað erindi hreppsnefndarinnar í Presthólahreppi í Þingeyjarsýslu, dagsett 17. oktbr. s. á., þar sem hún áfrýjar til mín úrskurði yðar, dagsettum 5. maí s. á., er ákveður, að Presthólahreppur sem framfærsluhreppur Einars nokkurs Friðbjarnarsonar, föður óskilgetins barns Ásu Guðmundsdóttur, Tryggva, skuli greiða fúlgu þá með nýnefndu barni, að upphæð 30 kr., sem barnsföðurnum bar að greiða samkvæmt úrskurði amtsins frá 24. apríl 1894 fyrir tímabilið frá 17. júní 1893 til 17. júní 1894, og hreppsnefndin í Glæsibæjarhreppi í Eyjafjarðarsýslu hafði lagt fram sem vistarsveit barnstöðurins.

Málavextir er þeir, eins og tekið er fram í úrskurði yðar, að Glæsibæjarhreppur, sem þá var vistarhreppur Einars, þann 8. desbr. 1894 greiddi áður-nefnda fúlguupphæð fyrir hann, og ljet jafnframt í ljósi, að það yrði árangurslaust að reyna að ná fúlgunni hjá Einari, því að hann mundi sjálfur eigi kom-

ast af hjálparlaust veturinn yfir og hefir sýslumaðurinn í Eyjafjarðarsýslu vott- **32**
að það, að hann hafi krafðið Einar um fúlguna áður en leitað var til hrepps- 27. febr.
nefndarinnar í Glæsibæjarhreppi, en Einar hefði sannfært sig um að hann gæti
eigi borgað meðlagið, og þess vegna hafi engi ástæða verið til að reyna lögtak
há honum. Hins vegar hefir hreppsnefnd Presthólahrepps, þar er viðurkennt
er að Einar sje sveitlægur, neitað að greiða optnefnda upphæð og borið fyrir
sig, að vistarsveitin hafi eigi fullnægt því, að hafa gjört árangurslaust tilraun
til að ná fúlgunni á þann hátt, sem lög leyfa, eins og ákveðið er í lögum nr.
9 frá 24. jan. 1890, 3. gr.

Jeg verð nú að álíta að hreppsnefndin í Presthólahreppi hafi rjett fyrir
sjer í því, að hreppsnefndin í Glæsibæjarhreppi hafi eigi uppfyllt skilyrði þau
fyrir endurgjaldskröfum á hendur framfærsluhreppi í þessu efni, sem áðurnefnd
lagagrein setur, þar sem hún í því tilfelli, sem hjer er um að ræða, eigi hefir
látið gjöra lögtak há Einari og vottorð hlutaðeigandi sýslumanns um getuleysi
barnsföður virðist eigi geta komið í stað þeirrar tilraunar, sem lögín fyrirskipa.
Slik tilraun má því að eins falla burtu að barnsfadirinn njóti stöðugs sveitar-
styrks.

Með því að optnefndur Einar Friðbjarnarson eptir því, sem fyrir liggur,
eigi naut fátækrastryrks á því tímabili, sem hjer er um að ræða, og lögleg til-
raun eigi hefir verið gjörð af hálfu Glæsibæjarhrepps til að ná fúlgunni há
honum, virðist Presthólahreppur eigi verða skyldaður til að endurgreiða hina
umræddu fúlgu.

Því er framangreindur úrskurður yðar frá 5. maí f. á. úr gildi felldur.

Þetta er yður hjer með þjónustusamlega til vitundar gefið til þóknan-
legrar leiðbeiningar og frekari birtingar.

Brjef landshöfðingja til amtmannsins yfir Suduramtinu og Vesturamtinu um **33**
ógilding á úrskurði sýslnefndar um útsvarshækkun. — Með þóknanlegu brjefi, dag- 3. marz
settu 8. f. m., hafið þjer, herra amtmaður, sent mjer erindi nokkurt frá prestin-
um síra Jóhanni Þorsteinssyni, dagsett 18. desbr. f. á., þar sem hann fer þess á leit
að jeg felli úr gildi þann úrskurð sýslunefndarinnar í Mýrasýslu, uppkveðinn 18.
marz 1892, að útsvar hans fyrir 1891/92 skyldi hækkað úr 105 krónum í 125 kr.,
og þá ályktun amsráðsins í Vesturamtinu á fundi þess 14. og 15. júní 1895,
sem gengur út á það, að ráðið gæti eigi sjeð að þau afbrigði frá gildandi lög-
um hefðu átt sjer stað, að þau gætu veitt ráðinn heimild til að fella úr gildi
eða ónýta úrskurð sýslunefndarinnar, sem í útsvarsmálum væri endilegur.

Málsvextir eru sem hjer segir á eptir.

Haustið 1891 kærði sýslumaður í Borgarfjarðar- og Mýrasýslu Sigurður
Þórðarson fyrir hlutaðeigandi hreppsnefnd, að sveitarútsvar prestsins síra Jóhanns
Þorsteinssonar í Stafholti fyrir fardagaárið 1891—92 væri of lágt, og krafðið að
það væri hækkað úr 105 kr. í 160 kr. Á fundi sínum 19. desbr. 1891 úrskurð-
aði svo hreppsnefndin í áheyrn kæranda, að við svo búið skyldi standa um út-
svar síra Jóhanns. Þessum úrskurði hreppsnefndarinnar kveðst kærandi þegar,
er hann heyrði hann uppkveðinn, hafa ásett sjer að skjóta til sýslunefnd-